

Izvēlēties lopus vai Dievu?!

Lūkas evaņģēlijs 14:16-24

16 Bet Viņš sacīja tam: "Kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu.

17 Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: nāciet, jo tas ir sataisīts.

18 Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbīdināties. Pirmais viņam sacīja: es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbīdini mani.

19 Otrs sacīja: es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbīdini mani.

20 Trešais teica: es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.

21 Kalps pārnācis to atsacīja savam kungam. Tad nama tēvs tapa dusmīgs un pavēlēja kalpam: izej steigšus uz pilsētas ielām un gatvēm un ved šurp nabagus, kroplus, aklus un tizlus.

22 Un kalps sacīja: kungs, ir darīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir vietas.

23 Tad kungs sacīja kalpam: ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns.

24 Jo es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu."

1. Zemes realitāte
2. Par ko ir Rakstu vietas vēsts
3. Iedziļināšanās pantā pēc panta
4. Iegūtā mācība

1.

Ikviens cilvēks ir Dieva radīts ar garu dvēseli un miesu. Tai pat laikā - pēc Ēdenes - mēs ikviens dzīvojam stipri materiālistiskā pasaulē, kuras ikdienu iezīmē Dieva lāsts - **Sievai Viņš sacīja: "Vairodam Es vairošu tavas sāpes un tavu radību mokas - sāpēs tev būs bērnus dzemdēt; un tev būs kārot pēc sava vīra, un viņam būs valdīt pār tevi."** Un cilvēkam Viņš sacīja: "Tā kā tu esi klausījis savas sievas balsij un esi ēdis no šī koka, par kuru Es tev pavēlēju, sacīdams: tev nebūs no tā ēst, - lai zeme ir nolādēta tevis dēļ; tev, smagi strādājot, būs maizi ēst visas sava mūža dienas. Ērkšķus un dadžus lai tā tev dod, no lauka augiem tev būs pārtikt. Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, līdz kamēr tu atkal atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: jo tu esi pišķī, un pie pišķiem tev atkal būs atgriezties."

Mēs ejam uz darbu, strādājam garas stundas, nopelnīto atdodam rēķinos par dzīves apstākļiem, ja kas paliek pāri - mēģinām izdzīvot Liekas, tas ir dominējošais mūsu dzīves laikā. Tas ir tas pie kā cilvēks ir tik ļoti pieradis, ka saka - tā ir **visa** mana dzīve. Mēs, ikviens, zinām kādas rūpes ir tiem cilvēkiem, kas audzina bērnus. Kad mēs bijām bērni, mēs īpaši neiedziļinājāmies kur mūsu mammas un tēti ņem nervus un naudu rēķiniem, pārtikai, drēbēm, zālēm, kad bijām slimi, mūsu divriteņiem un dāvanām ... tāpēc bērniņu mēdz saukt par vienu no vislaimīgākajiem dzīves posmiem, jo tas saistās ar dzīvi bez rūpēm. Kaut kas no zaudētās Ēdenes, vai ne?

Un tomēr ... tā ir mana dzīve - mēs sakām. Nav noslēpums, ka daudzi cilvēki no rūpju pilnas dzīves nejūt nedz gandarījumu, nedz piepildījumu, jo tas ir process, kas izsmeļ. Cilvēki meklē to, kas viņus atkal piepildītu. Tikai - nevis materiāli, bet daudz pilnīgāk. Jā, kādi to risina pasaulīgos aizmiršanās veidos, bet kādi - lūkojas pēc Dieva. Kaut vai (*brīžiem neapzinātā*) nopūtā - ak, Dievs! Tā notiek, jo mēs neesam tikai miesa vien. Mēs esam gars, dvēsele, un tikai tad miesa. Mūsu dzīvē ir kas tāds, kas atklājas velna sarunā ar Kristu - **Un, kad Viņš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, tad Tam gribējās ēst. Un kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi."** Bet Viņš atbildēja un sacīja: **"Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes."**

2.

Šodienas Rakstu vietas fragments runā par spriedzi starp cilvēka "ieraktību" zemes materiālajā dzīvē, un dvēseles nopūtu pēc Dieva. Jeb citiem vārdiem - daudzi cilvēki dzīvo kā pāršķelti - nespējot apvienot sevī miesu ar dvēseli - abas savas esamības dimensijas. Dieva tuvumā, baznīcā cilvēkam izdodas apvienoties savā radītajā pilnībā. Bet kas ir tas, kas cilvēku atkal

pāršķel un fragmentētu izmet ārā materiālajā pasaulē dzīvot un ciest!?! Ielūkosimies šodienas tekstā.

3.

16 Bet Viņš sacīja tam: "Kāds cilvēks taisīja lielu mielastu un bija ielūdzis daudz viesu.

17 Un viņš sūtīja savu kalpu ap mielasta stundu, lai sacītu lūgtajiem viesiem: nāciet, jo tas ir sataisīts. Mielasts parasti nav fizisks pieēšanās process, ko dara daudzi cilvēki vienā vietā, vienā laikā klusumā pagriezuši muguras viens otram. Dzirdama tikai čāpstināšana. Mielasts vispirms ir tuva kopība, kas norisinās acu skatienos, sarunās, ieklausoties vienam otrā, smeļoties, izsaucoties, sveicinoties, atvadoties. Ēšana ir tikai sekundāra patīkama piedeva pirmajam. Dievs aicina cilvēku uz patīkamu kopību ar Sevi. Jēzus saka - "Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu.

Mielasts ir dievkalpojums, kurā Dievs vēlas būt kopā ar saviem draugiem - jums. Šajā Dievkalpojumā mēs tiešām arī ēdam - Kristus miesu un asinis. Proti, mēs baudām Viņa reālu klātesamību miesā un asinīs. Dievs mūs pabaro ar savu somu/ miesa - esamības būtību, un aima/ asinis - izlieto dzīvību par mums (*jo asinīs mājo dvēseles dzīvība*). Uzņemot Dievu sevī mēs pabarojam savu garu un dvēseli. Mums ir atkal saikne ar Debesu Valstību, un stiprināta ir visa mūsu dvēsele/ personība. Atvadoties un izejot pa baznīcas durvīm mēs zinām - Dievs ies mums līdzī iesaistoties arī mūsu materiālajā realitātē.

Bet! Ikvienā baznīcā realitāte ir arī tā, ka svētdienā vismaz 2/3 nenāk uz dievkalpojumu! Tie turpina fragmentēti, sašķelti, nepaēduši un nepiepildīti tērēt ātri zūdošo laiku materiālajā pasaulē. Tie izvēlas šo! Tā tas ir visos laikos. Tāpēc teksts mūs ved šo lietu dziļumā.

Bet tie visi pēc kārtas sāka aizbildināties. Pirmais viņam sacīja: *es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbildini mani.* Aizbildināšanās ir kaut kas tāds, kad cilvēks labi saprot savu aplamību, bet neskatoties uz to, negrib to atzīt. Aizbildināšanās ir viēģes lapu aizsegs vainas sajūtai. Kādus izejmateriālus cilvēki izmanto viēģes lapu aizsega pagatavošanai? Pirmais ir nekustamie īpašumi. Zeme, māja. (Svētdienās braucot uz dievkalpojumu laukos var redzēt cilvēkus rokošus, sējošus, ravējošus, pļaujošus. Cilvēki sev čakli gādā sliktu dzīvi. Tas, ka Latvijā ir sliktā dzīve esmu dzirdējis jau kopš bērnības no dažādām sarunām pie pilniem galdiem, vēlāk - masu medijos.) Pirmajā gadījumā cilvēki saka Dievam - *man jāiet to apskatīt.* Tas nozīmē piesiet caur acīm dvēseli nekustamajam īpašumam, un gūt prieku par to, kas tev pieder. Pieder kādu brīdi. Kamēr tu elpo. Tas viss notiek uz kopības ar Dievu rēķina. ... *es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus un tur savākšu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un liksmojies. Bet Dievs uz viņu sacīja: tu, bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā."*

Otrajā gadījumā cilvēks priekšplānā Dievam izbīda kustamo īpašumu. Otrs sacīja: *es esmu piecus jūgus vēršu pircis un eju tos aplūkot. Lūdzu, aizbildini mani.* Iepirkumi, šopingi kā sevis iepriecināšanas veids ir tikpat sens, cik nepiesātināms. Mantas iziet no modes, tās jāaizstāj ar citām... . Mūsu laikos daudziem iepirkšanās nav nepieciešamība, bet reliģija. Vieni pērk, lai dzīvotu, citi - dzīvo, lai pirktu. Tā ir augsne uz kuras bāzējas vesela, cilvēka dzīvesveidu formējoša industrija, šajos pēdējos laikos. *Lūdzu, aizbildini mani.*

Trešajā gadījumā cilvēks izbīda priekšplānā savu ģimeni. Trešais teica: *es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet.* Tas izklausās tik pašsaprotami, ka ielūgumu no Dieva cilvēks uztver drīzāk kā uzbāzību. Tāpēc viņš pat nelūdz viņu aizbildināt. Dievs mums ir devis vienu otram šajā dzīvē kā dāvanu. Bet tas ir uz nenoteiktu laiku. Arī debesu valstība ir plānota kā liela ģimene, kā daudzu kopība. Zemes ģimene ir dota tam, lai mēs caur mīlestību viens otru stiprinātu brīžos, kad sabrūkam. Ģimene cilvēkam ir lielākā vērtība tūlīt pēc Dieva, bet arī ģimene nav dota kā aizstājējs Dievam, vai Viņa alternatīva. Tā nemaz tāda nespēj būt.

4.

Šodienas rakstu vieta mums grib pateikt, ka nekas, absolūti nekas nespēj aizvietot cilvēka kopību ar Dievu. Dieva klātbūtnē mēs topam veseli - gars, dvēsele, miesa. Pielūdzot Dievu cilvēks to dara garā, emocijās un zemojoties ceļos. Mēs lūdzam, dziedam, pielūdzam visā veselumā - ar garu dvēseli un miesu. Dievkalpojumā mēs nostājamies Dieva priekšā savā

pirmradītājā veselumā - garā, dvēselē un miesā, kurai apsolīta augšāmcelšanās. Bet, ja mēs kaut kam sākam piešķirt lielāku nozīmi nekā Dievam, tad lai zinām, ka tas mūs tikai šķel/ fragmentē, un pārsvītro visu, kam esam radīti - Debesu Valstībai - kopībai ar Radītāju mūžīgi.

21 Kalps pārnācis to atsacīja savam kungam. Tad nama tēvs tapa dusmīgs un pavēlēja kalpam: izej steigšus uz pilsētas ielām un gatvēm un ved šurp nabagus, kroplus, aklu un tizlu. 22 Un kalps sacīja: kungs, ir darīts, kā tu pavēlēji, bet vēl ir vietas. 23 Tad kungs sacīja kalpam: ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns. 24 Jo es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu."

Visbeidzot mums jāatceras, ka Dievam nav neaizvietojamu aicināmo! Arī aicinātie var pazaudēt savu izredzētību piesienot sevi pašizvēlētām lietām, bet zaudējot Dievu! Dieva aicinājums uz kopību mielastā nav tik vien apzīmogota kristību apliecība, bet pastāvīgs gara, dvēseles un miesas stāvoklis Dieva priekšā. Tāpēc, lai mūs vienmēr pavada šis skatījums uz sevi, ka bez Dieva mēs esam nabagi, kropli, akli, tizli (*tas ir tas, ko ar mums izdara pasaule*), un Dievs ir tas, kas mūs dara bagātus, veselus, redzīgus (*tas ir tas ko ar mums izdara Dievs dievkalpojumā*)! Āmen.